

En hverdagshistorie

Etter mange år som lege har jeg fått en god del ros, noe ris, mens de fleste pasienter kommer med lite tilbakemeldinger. Responsen vi får står ikke alltid i forhold til hva vi selv synes vi har hjulpet pasientene med. Noen av de som klager mest føler vi at vi har gjort mye for. Andre ganger synes vi ikke at vi har gjort så mye, men får likevel takk. Jeg skal fortelle en slik historie som jeg opplevde for mange år siden.

Hulda kom første gang til meg som 77 åring. Hun var en pen gammel dame, alltid vel antrukket, i hvert fall når hun skulle til legen. Legen nytte stor respekt og tillit i hennes øyne. Hulda hadde vært hos meg et par ganger før, blant annet til blodtrykkskontroll.

En høstdag kom hun og fortalte om vekt-tap på omtrent 10 kg i løpet av et år, dessuten hadde hun avføringsendringer. Sykehistorien vekket utredningstrang hos legen. Imidlertid følte Hulda seg i fin form, og hun virket ikke urolig. Vi ble enige om utredning som innebar både blod- og avføringsprøver, i tillegg ble radiologiske undersøkelser rekvirert. Hun fikk time til oppfølging, og utredningen fort-

satte hos meg og senere hos kollega pga egen permisjon. Det meste var normalt, damen var fortsatt i fin form. Etter ca ni måneder viste ultralyd abdomen tumor i caput pancreatis. Hun ble operert kort tid etterpå. Til tross for høy alder kom hun seg utrolig raskt.

Første gang hun kom til kontroll til meg etter operasjonen, tenkte jeg at hun ville stille spørsmål ved lang utredningstid. Jeg syntes at denne diagnosen burde vært stilt tidligere. Men tvert imot, damen kom og takket. Hun var strålende fornøyd med vårt legekontor og sykehuset som behandlet henne. Og jammen levde hun i mange år, hun inviterte legen i sin 80-årsdag, og døde av helt andre ting enn pancreascancer.

Man kan tenke mye rundt en slik historie. Er det noe vi kan lære?

Vi kan selvsagt ta faglig lærdom av at utredningene kunne vært gjort raskere og annerledes. Hun var imidlertid ikke noen pådriver til rask utredning, og dette kan påvirke oss.

Men det jeg vil formidle med denne lille historien er hva vi skal gjøre med tilbakemel-

dingene vi får. Hva skal vi gjøre når vi føler at de ikke er fortjente, verken de som er positive eller negative?

Min oppskrift her er veldig enkel. Det gjelder å ta vare på rosen og takken, samme hva vi måtte føle. Det gjør oss bedre rustet til å ta imot det som måtte komme av negative tilbakemeldinger. De hører også hjemme i en fastlege-hverdag.

Tilslutt en fornøyd liten historie fra vårt legekontor der vi var flere som klødde oss i hodet. Pasienten var en 61 år gammel psykisk utviklingshemmet kvinne. Hun kunne i liten grad gjøre rede for seg. Hun var nærmest over natten blitt blå både på over og underkremitteter. Vakthavende lege funderte over hva dette kunne være, og mistenkte en alvorlig tilstand og hun ble innlagt på sykehus med spørsmål om cyanose. Etter et døgn ble hun utskrevet med diagnose: nytt, blått sengetøy.

Allmennpraksis er så mye, men kjedelig er det ikke.

Kristin Øygard Skodvin